

UZASADNIENIE

P. D. został oskarżony o to, że w dniu 14 sierpnia 2016 r. około godz. 3:25 w miejscowości W. na wysokości posesji nr (...) w gm. G., pow. (...), woj. (...), prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny O. (...) nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości prowadzącym o godz. 4:06 do stężenia 1,05 mg/l (alcoconsesor) alkoholu w wydychanym powietrzu oraz o godz. 6:20 do stężenia 1,79 promila alkoholu etylowego we krwi pomimo prawomocnego zakazu orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego II Wydział Karny w (...), z dn. 16.01.2013 r. sygn. akt II K 398/12 zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego, czym umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, **tj. o czyn z art. 178 a § 4 kk w zw. z art. 64 § 1 kk**

Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim wyrokiem z dnia 30 stycznia 2017 roku w sprawie II K 754/16 uznał oskarżonego P. D. za winnego dokonania zarzucanego mu czynu i na podstawie art. 178a § 4 kk wymierzył karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

- na podstawie art. 42 § 4 kk orzekł wobec oskarżonego dożywotni zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego;
- na podstawie art. 43a § 2 kk orzekł wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 10000 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;
- zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 300 złotych tytułem opłaty i kwotę 404,88 złotych tytułem wydatków poniesionych w sprawie.

Powyższy wyrok zaskarżył oskarżony P. D..

Apelacja wywiedziona została, jak wynika z jej treści, z podstawy art. 438 pkt 4 kpk i zarzuciła zaskarżonemu wyrokowi :

- rażąco niewspółmierność orzeczonej kary pozbawienia wolności, która wyraża się w braku orzeczenia o warunkowym zawieszeniu jej wykonania, na skutek nieuwzględnienia okoliczności, iż oskarżony znajduje się w trudnej sytuacji materialnej;
- rażąco surowość świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej oraz wydatków zasądzonych za postępowanie pierwszoinstancyjne.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja oskarżonego nie podlega uwzględnieniu.

Zawarty w apelacji zarzut rażącej niewspółmierności kary uznać należy za bezzasadny.

Zważyć należy, iż w dacie przypisanego czynu oskarżony był już czterokrotnie karany za przestępstwa identycznego rodzaju, tj. przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji.

W przedmiotowej sprawie w/w dopuścił się przestępstwa znajdując się w stanie nietrzeźwości wyrażającym się w stężeniu przekraczającym 2 promile alkoholu we krwi, a zatem w stopniu czterokrotnie przekraczającym dopuszczalne normy, o których mowa w art. 115 § 16 kk, co miało swój skutek w spowodowaniu kolizji drogowej. Dodatkowo podnieść należy, że czynu, o który toczy się niniejsze postępowanie oskarżony dopuścił się w warunkach art 64 § 1 kk, tj. w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne. Zatem w dacie popełnienia czynu w przedmiotowej sprawie był on prawomocnie skazany na karę pozbawienia wolności.

Tymczasem zgodnie z art. 69 § 1 kk kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania może zostać orzeczona jedynie wówczas, gdy sprawca w chwili popełnienia czynu nie był skazany na karę pozbawienia wolności. Wobec takiego uregulowania brak było podstaw do zastosowania względem oskarżonego dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności.

Kwota zasądzonego wobec podsądnego świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej nie może być niższa, jako, że z treści przepisu art. 43a § 2 kk wynika wprost, iż w razie skazania sprawcy za przestępstwo określone w art. 178a § 4 kk, a takiego właśnie czynu dopuścił się wymieniony, obligatoryjnym jest orzeczenie niniejszego świadczenia w wysokości nie mniejszej niż 10 000 złotych.

Co do kosztów sądowych, wskazać należy, iż zasadą jest, iż koszty te, w sytuacji wydania wyroku skazującego, ponosi oskarżony.

Biorąc pod uwagę, iż P. D. pracuje, a zasądzone przez Sąd Rejonowy koszty nie są wysokie, brak jest podstaw do uznania, iż ich uiszczenie będzie dla wymienionego nadmiernym obciążeniem finansowym.

Jednakże Sąd Okręgowy uznał, iż taką uciążliwość stanowić będzie już dla oskarżonego uiszczenie kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, wobec czego, zwolnił wymienionego od ich ponoszenia.